

Συνδρομή έτησια εν Αυστρία φιορ. 16' εν Ελλάδι, Ιονίοις Νήσοις, Τουρκία, Αγγλία, Γαλλία και Άγγλα, 40 φράγκα εν τοις Παραδουβ. Ήγεμονία 50 φράγκα. — Τριμ καταρροισίαν, σελίδα εως 30 δι' έκαστον είνον εν 40 σελήσιν.

Αι συνδρομαί προλαβόντων. Έπιστολαί περί την Διεύθυνσιν της Ήμέρας μη άπληλαμέναί του τετυδρομουκό τέλος είναι άπαράδεκται.

Άπαντα αι νέα η άναυομένη συνδρομαί άρρίτων εν λήσασ: την 30 Ιουνίου η 31 δεκεμβρίου (Ζ. Ν.).

Κατευθυνόντες, εις Βιέννην μιν, A la Redaction du Journal grec "Ήμέρα", (Landstrasse Reimserhof Nr. 481 à Vienne.)

ΗΜΕΡΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Από της 1ης οκτωβρίου (ν. ε.) άρχεται νέα σειρά συνδρομών εις τιν «Ήμέραν» δια τέσσαρας μήνας, ήτα μέχρι τής 31 δεκεμβρίου, προς φοροία 5ν, δια την Αυστρίαν, φράγκα 14 δια την Άλλοδαπήν, ήδως δε δια τας Ήγεμονίας σφράσκινα 18. Εις τούς από τής ήμέρας εκείνης καταρροισιμένους νέους συνδρομητάς, τολήσονται αι προεκδοθείσαι έπιστολλίδες τών Άθλίων, ελευθεραί παντός άλλου εξόδου.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Λέγεται ότι κατά τον γάμον της θυγατρής του Β. Έμμανουήλ δίδεται άμνηστία εις τούς περί τήν Γαριβάλδην έκτός κινδύνου. Έκάθεσ αούτο περί τής εν άπορρομένη μάχης. — Βεβαίωται ότι το Μαυροβούνιον εξέχη τάς προτάσεις του Όμπερ πασσά. Το ευρωπαϊκόν συνέδριον έλυσε την μεταξή Πύλης και Σερβίας διαφοράν άλλ' οι Σέρβοι άσυνασχηστοί. — Τέλευτο: εβδήρας.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Έν Βιέννην, (30)11 Σεπτεμβρίου.

Ο Γαριβάλδης προσάγεται προσηγώς ένόπιον τής Γερουσίας, όπως άσχη λόγον περί τής εις τούς νόμους άπειθείας του. Αύτη είναι, φαίνεται, ή δριστηκή άπόφασις τής κυβερνήσεως, ήρωφώνως άποδοκιμαζομένη υπό τε του έρχαριού και του ένικού τύπου. Λέγεται όμως ότι πιθανόν, κατά τον γάμον της θυγατρής του βασιλέως, να έκδοθή γενική άμνηστία. Άλλά και το μέτρον τούτο δέν εύροίκα ήττον αυστηροτέρους έπικριτάς. Έκ τής Ιταλικής χρονονήσου δέν άρίχθη έτέρα τίς σπουδαία είδησις, πλην άδυστοχών τινών φημών περί ύπουργικής κρίσεως και τών συνήθων θρολλημάτων περί του βασιλικού ζητήματος, άν οι μόν άπεκδέχονται την λύσιν εκ τής καλοκάγαθιας του Ναπολέοντος, οι δε εκ τής έντόνου γλώσσης ήν λέγεται ότι έλάλησεν ή θα λαλήσῃ προς αυτόν ο Κ. Ρατάτση. Άλλ' άρκει τις να παρατηρήσῃ την άθυμίαν τών εν Γαλλία φιλων τής Ιταλίας, όπως κατανοήσῃ ότι αι άπίδες αύται ήρωδομήθησαν επί άμμου. Έριστοίμην την προσοχήν του άναγνώστη εις τά υπό τον τίτλον Ιταλία δημοσιευόμενα έγγραφα.

Η μεταξή του ήγεμόνος του Μαυροβουνίου και τήν Όμπερ πασσά συνομιλοηθείσα άνακωχή έλληγ, κατά την

Πατριδα, τη 25/6 μσουότης. Μετά την λήξιν αύτης, ή μικρά ήγεμονία, μη έχουσα πλέον να αντίταξῃ κατά του έρχου ή εν και μόνον εύάλωτον εύχρησμα, συγκατεστή να δεχθή τάς προτάσεις τής Πύλης; Όπως κατανοήσῃ ο άναγνώστης ποια θυσία έζητείτο παρά του ζηλοτύπου τών Μαυροβουνιωτών πατριωτισμού, άρκει να άναμνησθωσιν ότι δια του τελευταίου του Όμπερ πασσά δέν έπεβαλίτωσιν αύτοίς ή άναγνώρισις τής κυριαρχίας τής Πύλης; σημερον όμως ο άμειλικτος νικητής θέτει ως όρον άναπόσπικτον, το να χαραχθή ήδως από Σπούζης μέχρι Νίζικ, προστιη ή παντή καιρη εις τά τουρκικά στρατεύματα. Έν άλλαις λέξεσιν, ή Πύλη ζητεί το δικαίωμα να πέμψη άκόλουθα στρατεύματα εις το μαυροβουνιωτικόν έθνος, δικαίωμα, ήπερ δέν δύναται να έπιταλεσθή ως προς τας Παραδουναβείους Ήγεμονίας, άφίνως εν τούτοις άναγνωρίζουσι την κυριαρχίαν του Σουλτάνου.

Άλλ' άνάγκη και θεοι παθόνται. Ο δε ήγεμόν Νικόλαος, έκτός τής προφανούς άόληγης, προτρέπεται εις συμβιβασμόν, και υπό τών προέβων τής Γαλλίας και Ρουσίας, προς ους μόνως ήλεν άναλοσ τάς έλπιδας του άνωταμένου. Οι δύο αύτοι πρόβου, μεταβάντες εις Ρίεκα, έμσολάρθουν μεταξή τών δύο άνταμαχόμενων μερών, ενθ' άφ' έτέρου οι εν Κωνσταντινουπόλει πρόσβεις έπέδιδον όμοίόμορφον διακρίσιν εις την Πύλην συμβουλευόντες την κατάκαινον του έχθροπραξίων. Μέχρι τής 27/8 έφάνετο ότι αι προπαθείαι αύται δέν εστέφθησαν υπό έπατυχίας, διότι τηλεγράφησεν εκ Ραγούσης υπό την άνωτέρα ήμερομηνίαν άναγρλίαι ότι οι Μαυροβουνιωται άπέδρψαν τάς προτάσεις του Όμπερ πασσά ζητήσαντες παρά τής Πύλης όρους ήπιωτέρους, και ήρίσαν το μεταρροσίνες τά πολύτητα αυτών σκησι ής Κάτταρον, και ότι ο Όμπερ πασσά, προφασισθείς ότι οι Μαυροβουνιωται, διαρκούσι; τής άνακωχής; άνήγησαν παρά τά συμπερονημένα εύχρημάτα εις τούς λόφους, εξεστράτευσεν κατά τής Κετίγγης. Άλλά σημερον, διεερχόμενα τάς έφημερίδας τής Τεργεστής, εύρομεν τηλεγράφημα διαλαβόντων το έπομένον:

Ραγούσα, 28/9. — Ο ήγεμόν του Μαυροβουνίου έκέχη πάντας τούς όρους του Όμπερ πασσά. Ο Ήβος Ρακοβή ένεχερίσεν εις τόν Όμπερ πασσά τά άναγκαια έγγραφα.

Όστε εάν το τηλεγράφημα τούτο δέν διαφευσθή αύρον παρ' έτέρου, ως τούτο διέφικε προηγουμένα, το δνειρον τών τουροσφίλων εξεπληρώθη, και το Μαυροβούνιον έπασ, θύμα τής αδιαφορίας τής Ευρώπης και τής σκληράς τών όμοφυλών έγκαταλείψεως.

Ένθ' ή τουρκική κυβερνήσις άππλάαστο πόλεμον καταστρεπτικόν, εθριαίμωσιν συγχρόως και διπλωματικώς ως προς τή ζήτημα τής Σερβίας. Μετά τούτους διαπληκτισμούς, το ευρωπαϊκόν συνέδριον έκαμε μόν παραχωρήσεις τινάς προς τούς Σέρβους, άλλ' ουχι πέραν τών όριών ά εξ' άρχής ήτάθησεν ο Φουάτ πασσά. Αι παραχωρήσεις αύται έχουσιν ως άντεγράφημασιν αύτας εν τή προηγουμένη φύλλω εκ τής Έφ' ημερίδος τής Κοσταντινουπόλεως. Το ευρωπαϊκόν δια παραδουναβία φρούρια εξακολουθούσι καταχόμενα υπό τών Τούρκων και ήδως ή πέτρα του σκανδαλου, το φρούριον του Βελιγραδίου. Κατά φυσικόν λόγον, ή έβρασις αύτη σούδλας εδρήσθησεν εις τούς κατοίκους τής Σερβίας, και το μέγα πλήθος του λαου έπίμεινε πάντοτε εις το άρχαίον σύνθημα: «ή ένταλής καταστροφή, ή πλήρης ελευθερία.» Άλλά μέγρη τούδε ουδέν είναι βέβαιον περί τής μελλούσης διαγωγής τής κυβερνήσεως. Τηλεγράφημα μόν εκ Βελιγραδίου τής 26/7 έστρεψεν να διαβεβαίωσῃ ότι ο ήγεμόν Μιχαήλ άπεφασισεν να μη δεχθή τάς άπορροσεις του ευρωπαϊκού συμβουλιού, άλλ' ή είδησις αύτη φαίνεται πρόσφορος. Έάν είδοτασε μέγρη τούδε να προσήγη εις τά όπλα εν μέσω του γενικού ένθουσιασμού τών ύπηκόων του, δύσκολον είναι να πιστευόμεν ότι θα προή ήπερικέπτως εις το μέγα τούτο σθημα μετα την ήτταν του Μαυροβουνίου και τής έπαναστατικής πατριδας τής Ιταλίας, και άφού ή Ευρώπη ήθικε ψήφον μελιαινον.

Μόλις το ευρωπαϊκόν συνέδριον έσασε και πάλιν την προσφιλή άρχήν τής τουρκικής άκεραιότητος, και οι ευεργετηθέντες έφιλοτιμήθησαν ή άποδειξέτω πόσον έλγουν ήσαν άξιοι τής θερμής ταύτης προστασίας. Οι Τούκοι τής Ούχίτσας, ένός τών δύο φρουριών τών μεταβιόντων εις την κυριότητα τών Σέρβων, έπέσπουν δια πυρός και σιδήρου κατά τών χριστιανών κατοίκων, ουδερίαν λαβόντες παρ' αυτών πρόκλησον. Οι Σέρβοι άντίσθησαν εις την έπίσθησιν, και συνέθη πάλη, καθ' ήν εκ μόν τών χριστιανών ήρωσθήσαν και έτραυματίσθησαν 5, εκ δέ τών Τούρκων ήρωσθησαν πόσοι. Οι τελευταίοι ούτοι εν

ΕΠΙΦΥΛΙΣ.

Μή τις παρηθή με μετανοήσῃ την μεταφρασίν ήμών, διότι θα εύρηθῃ μεταμνηστικόν. Πρώτον θα έπακαλομήσῃ τον νόμον υπό του διαυήματος ήμών, και δεύτερον, ουδέ μέλλον ήμών ήτι τά μέτρον να έκδοσῃ εν κοινή θέσει τας Άθλίους εις βίβλιον ευχρηστον, έπιμελεστον τετυπομένον και έπιδωροφωμένον, ως δύναιται εύκόλως να συμπεογή το σθημάς.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ (*)

Διήγημα Βίκτορος Ουγού. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Ζ'. — ΔΙΔΑΧΚΑΣΙΑ ΠΑΣΤΟΥΡΑ.

8.

Ο Παστούρας επί μάλλον και μάλλον έκθαμβος.

Ήτον αύτος τινόν, ώχρόστας και ύποτρώμον. Η επί τής άφιξέσῃ του εις το Άρβασον φαία είπέτι χύμα του, παρήσθ 5η λουκή. Έλευσάνθη ένός μιας ώρας εν τώ διακατηρίω. Όλοι αι νεαφαλαί άφώρησαν προς αυτόν. Η συντήρησις εκείνη δέν περιγράφεται. Έδίστασε το άκροατήριον προς στήμην ή άκροατορας όπως έφάνετο τών γαλήνιος, ενθ' ή γωνία του ήμισού τών σπαρτακίω, ώστε το άκροατήριον δέν ένθουσε καλώς ή διεσέρη. Πρώτος ο εις τόν έθλον τής έπώρησεν έκείνους τούς λόφους. Δέν έπίστανον ότι αύτός ο ήρωχος άρρωστος ήλκεν εκήνην την κρατήρη.

Έν τώ μεταξή τούτων, ο Κ. Μαγδαληνής προσήθε προς τούς μάρτυρας Ήνωσμένων, Πρεβέταν και Βρωμοσπιτάκη, και είπεν εις αυτούς, — Με γνωρίζετε;

— Έμεινον και οι τρεις έκπληκτοι, και έκαιον δια τής κεραλής νεύμα ότι δέν τόν ήρωφίζον. Τότε ο Κ. Μαγδαληνής έστράφη προς τούς διακαστας, και είπεν ήρώχος. — Κύριοι διακαστα, διατάξτε ν άπολυθή ή καταρροισιμένη. Κύριοι πρόβου, διατάξτε να βάλουν έμέ υπό κράτησιν. Ο άνθρώπος τών όπιων ήγείσεται, δέν είναι αύτός, άλλ' έγώ. Έγώ είμαι ο Γιάννης Άγιάννης.

(*) *12 από αριθ. 346 μέχρις αριθ. 365 Α τής «Ήμέρας.»

Αν ή κρίσις ένός του διακατηρίω ουτε άναποθή τών γενικών θυμακων διεέχησῃ στή άκρη. Όλους τους εν τή αίσθησι καταλαβεν ο ήρωχος ουδέ έκείνη πρόμος, εν αισθησάν το πλήθος όπως τελεταί μέγα η και τεράσμιον.

Το πρόσωπον του προέβου εν τούτοις περιεχθή υπό συμπαιθιτικους λόφους άνήλασεν ουτος νεύμα ή με εν εισαγγελία, συνομιλήσεν έλατρη χαμηλή ή σσημή με τους περί αυτον διακαστας, έπειτα δε άποκαταστή προς τούτομύσιν, ήρώχως με τρόπον δέν πάντες ένθισαν, — Εύρωσταντα έδω κανένας λατρός;

— Ο εισαγγελέας έλαβε τόν λόγον. — Κύριοι διακαστα, είπεν ή άπροσδοκίτος περιπέτεια εξ ης διακατηρίαις ή συνδριεσται, ήρει ή μάς τε και ήμεις εις αίσθημα το όπιον είναι παρητιον να έκεραιώσασιν. Άπαντες γνωρίζετε, εκ σήμης τούτοστων, τόν άείσημον Κ. Μαγδαληνής, ήμωσρον τής πάλλας Μ. έπι Μ. ... Έάν εν τώ άκροατήριω εύρωσταντα λατρός, παρακαλούμεν αυτον μετά του κυριου προέβου, όπως άναρροσθή εν τή οίκια του.

Ο Κ. Μαγδαληνής δέν άφηκε τόν εισαγγελαία να τελεσιώση τόν λόγον. — Σας άναρωσώ, είπε, κύριοι εισαγγελαί, άλλά δέν είμαι ευρωβλαβής, ως θα έπείθε. Ήδουσε εις την άκμήν του να πρόβετε μέγα λάθος. Άπολυστέ αυτον τόν άνθρώπον έκπληκτρω ήρωος ιερών ήγώ είμαι ο καταδικασ. Έγώ μόνος βόλετο ένταθα τά πράγματα άναρωσας, και όπως λέγω τόν άρρωσταν. Ότι κείνος αυτην την ώραν, ο θεός, εκαι έσπεύθη, έκτασε και τούτο άρκει. Άνωσθη να μη σπυλάβετε, άφού είμαι παρών. Έκτασε όμως ετι καλόν ήπιωτέρα. Έκέρθησεν υπό εν έθλον όνομα, έκδούστας, εξέλαθησεν ήρωστας ήθελσας να είσέλθω πάλιν μεταξή τών τιμών ανθρώπων, άλλά φαίνεται ότι τούτο δέν δύναται να ήγη. Τέλος, είναι πράγματα, τά όπια δέν ήμωροσ να είπω δέν θα είσι ήρωσθών τόν βίον μου μίαν ήμεραν δά ήγη γνωστός. Έκείμα εις την οίκια του έπιταστω έκείνον είναι άλλήθεσ, σπαστός άλύθης και εις έκείνην τήν οίκια του παλιού εκείνου τής Σαβόλας, Μιχαήλσκη δουλοκρίμωσιν. Διαικαστες εις είπεν ότι ο Γιάννης Άγιάννης ή ήρωχος κείνους άνθρώπος. Άλλ' όμως, ίσως δέν ήγει αύτός έλον το πάλαια. Άκούσεται, κύριοι διακαστα δέν πρόπει εις άνθρώπον εξουθενώμενον, όπως ήγη, να δώση σπυβουλήν εις την κοινωνίαν, άλλ' ή άτιμωσις εν τής όπιας έπώρησεν να εξέλθω είναι λύμα βλαβερά. Τόν καταρρήν τόν κείνον τά κατεργα. Αφείθε, εν θέλατε, εις σημείωσιν αυτό το πράγμα. Πρω του κατεργου, ήγην ένας πτωχός ήρωμος, άνθρώπος μετ' ήρωσθών νέων, σγηδόν έλάξ. Ήμην εύχθήσιν κατέστη μωροσθής ήμην έθλον, κατέστην διαλός. Άκούσθησιν με έσωση ή έπίσθησιν και άγαθήσιν, ως με ήγειν άπολέσει ή αύτοσπρήσθ. Άλλά ήρωσθ σύγγνωμην δέν δύνασε να καταλάβετε αυτούς

μου τούς λόφους. Θα εύρετε εις την οίκια μου, μέσα εις την στήμην τής ίστιας, εν νόμισμα, το διακατηρίω το όπιον έκλεψα προ επτά έτων παρ' του Μιχαήλσκη. Άλλο να προθύσω δέν έχω. Κρατήστε με. Βλέπω τόν κύριον εισαγγελαία κινούσα την κεφαλήν, και λέγοντα, — Ο Κ. Μαγδαληνής έπελάθη. Δέν με πιστεύου, και τούτο είναι λυπηρόν, άλλά προσέβετε τούλάχιστον μη καταδικάσετε αυτον τόν άνθρώπον. Πάσι! αυτοί έδω δέν με ένδομωσταν! Ήθελα να ήτον ο Ήνωβήρης παρών. Εκείνος θα με άνερωφίσει.

Στραφείς δέ τότε προς τούς τρεις έκείνους καταδικωσ, — Πρεβέτα! λέγει προ τών πρώτων δέν είσαι ού τον όπιον εις το κατεργον ένωσμάσιν βρόκα; Δέν με γνωρίζετε; Δέν ένδομωσται; Ένωσμάσιν τούς άναρτήρας έκείνους τούς βαυβακροσ, τούς πλεκτοσ, με τετράγωνα πλωμωματα, με τούς όπιους έκαρτέτο το πανταλόν σου, ζεταν ήσων εις το κατεργον;

Ο Πρεβέτας, έκπληκτος, περιήροσ, παρητιρι τον λαλούσκα από κεραλής μέχρι ποδών. Αυτός δ' έξηκολούθησεν.

— Βρωμοσπιτάκη, ου όστις ένωσμάστω Θεοσπαικτης, έχεις ελην την δεξιάν σου ώμοσπάτην καυμένην βαδούσκα, έπειδή μίαν ήμεραν, θέλων να εξελείσῃς τά έπ' αυτης χαρταμίνα τρία αρχικά γράμματα, με τά όπια σημειωσταν ο καταδικωσ τών κατεργων, έπλαγίσασιν έπίσω εις μίαν μωροσταν σπυρη. Και όμως τά γράμματα φαίνονται. Άποκρίσιν είναι άλλήθεσι;

— Άλήθεια, είπεν ο Βρωμοσπιτάκης. Άπετάθη τότε προς τόν Ήνωσμένον.

— Ήνωσμίνα, εις τόν βρογιόν σου τόν άριωστρον, έχεις με γράμματα κινάει, γονέμωνα άνεξαλειπόμενα από καυμένην πυριτίδα, την ήμεραν τής έπιτροσθήσῃ του Ναπολέοντος εις την Γαλλίαν. — «1 μαρτίου 1815.» Σήμωσιν την χειρίδα σου.

Ο Ήνωσμίνας άνωσθη την χειρίδα του. Έλυν τών περι αυτον ο δερβαλός έκλεψαν δια να ίδωσιν τών γυμνωσέντα βρογιόν του. Είς τών χωροφυλάκων έπλησισαν ένα λύχρον ή χρονολογία εύρήθη άλλήθεσ έντετυπομένη εις την σάκκα του.

Ο δυστυχής Μαγδαληνής έστράφη προς το άκροατήριον και προς τούς διακαστας με μετρίαδα, το όπιον έκλημ ήρωσθ σημερον δέν ένδομωσταν ήρωσθίται ή καρδία τών μετρίαδων ήρωσθ, και ένταυτώ άπελπισίας. — Παρατηρείτε, είπεν, ότι έγώ είμαι ο Γιάννης Άγιάννης! Δέν ύπηρξον πλέον εις έκείνον τόν περιβόλον ουτε διακαστα, ουτε κατηγόρου, ουτε χωροφυλάκας δέν ύπηρξον, εις ήμιακα άτηνή και καρδίαι πάλλουσι υπό συντήρησιν. Ο εισαγγελέας ήρωσθώσθησεν ότι ήρον εκαι δια να έτάθη, ο πρόβουρος δια να προεβήσῃ, ο ήνωστροσ δια να υπερασπίσῃ. Παράδωκον! ουδ' έρωτίσῃς ήγινεν, ουδέ αρχή έπέμωσθη

